

Давнє місто

Володимир Ліпкан

У чому таємниця стародавніх міст,
Чому теплом приваблюють вони,
Архітектурний відчуваємо ми таємничий зміст,
Краса і грація, вузенькі вулички, чудові ліхтарі.

Ми живемо у дивовижному і чудосвіті,
Який побудували нам діди, батьки.
А що нащадкам по собі залишим,
Крім аватарів власних цифрових, крипто, війни?

Які будівлі *власно МИ* побудували,
Архітектурний геній, смак і стиль у чом?
Самі себе, убогі, ми в красі пограбували,
Споживачі, а не творці: гуртівня непритом.

Де стиль, розмах, жага творити,
Що дітям, врешті-решт, ми залишаємо?
Старе шалено критикуємо, з ним "важко" жити,
Утім нове так й не створили, бо не знаємо!

Оскаженіле *мислення споживача*,
Воно далеке від ідей Творця.
Людина самість у красі буття згубила,
У техносвіті поховала і бездумно геть закрила.

Дивлюсь: костьоли, церкви, давнії монастирі,
Театри, величні дзвіниці, вуличні граційні ліхтарі.
Ходжу столітньою бруківкою і подумки гадаю:
Сучасне людство: що створило і що має?...

Якії спомини по собі залишаємо,
Які дзвіниці, нові вулиці й міста,
Ми дітям світ дідів своїх бажаємо,
А самі підемо із ТРЦ у небуття?

Де нові Луври, Університети і Софії,
Де шедевральні втілені в життя мистецькі мрії,

Де новії мости, палаци та архітектурнії взірці —
Лиш бізнес-центри, банки, скло в металі і зелені папірці...

Споживче і духовно нище покоління,
Далеке геть від задуму Творця сплетіння,
Незграбне і убоге, замкнене у свій дивацький світ,
То що залишиш ти нащадкам, в чом ТВІЙ Заповіт?

16.01.2026. Львів